

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE GENT VAN 24 JUNI 2014

In de zaak van het openbaar ministerie tegen:

Musa C., zelfstandige, geboren te Gent op (...), wonende te 9000 Gent, (...)

.
beklaagd van:

A.

in de omstandigheden vermeld in artikel 444 van het Strafwetboek, te hebben aangezet tot discriminatie jegens een persoon wegens zijn zogenaamde leeftijd, seksuele geaardheid, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, geloof of levensbeschouwing, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap, een fysieke of genetische eigenschap, sociale afkomst,

meer bepaald door als winkelier de toegang tot zijn winkel geweigerd te hebben aan een begeleider en een erkende assistentiehond van de vzw H., die duidelijk herkenbaar is door het dragen van de H.-uitrusting,

dit feit is strafbaar gesteld door artikel 22, 1° van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie.

te 9000 Gent, op 02 juni 2013

B.

bij inbreuk op artikel 3 van het Decreet van 20 maart 2009 houdende de toegankelijkheid van publieke plaatsen voor personen met een assistentiehond, strafbaar gesteld door artikel 5 van voormeld decreet,

het recht op toegang tot publieke plaatsen aan een persoon vergezeld van een geattesteerde assistentiehond geweigerd te hebben,

meer bepaald door als winkelier de toegang tot zijn winkel geweigerd te hebben aan een begeleider en een erkende assistentiehond van de vzw H., die duidelijk herkenbaar is door het dragen van de H.-uitrusting,

te 9000 Gent, op 02 juni 2013

overwegende dat de feiten die de tenlastelegging B uitmaken van aard zijn om gestraft te worden met politiestrafpen op grond van artikel 5 van het Decreet van 20 maart 2009 houdende de toegankelijkheid van publieke plaatsen voor personen met een assistentiehond en tot de bevoegdheid van de Politierechtbank behoren overeenkomstig artikel 137 van het Wetboek van Strafvordering;

overwegende dat de feiten die deze tenlastelegging uitmaken samenhangend zijn met deze die het voorwerp uitmaken van de tenlastelegging A en dat het in het belang van een goede rechtsbedeling is dat ze samen zouden beoordeeld worden;

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaarding werd regelmatig betekend.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De rechtbank is voor alle feiten bevoegd gelet op hun onderlinge samenhang.

De beklaagde werd gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 27 mei 2014.

2. De rechtbank aanhoorde op deze terechtzitting:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door B. B., eerste substituut-procureur des Konings;
- de beklaagde, Musa C., in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf.

STRAFRECHTELIJK

Feiten

Op 2 juni 2013 weigerde de beklaagde, die een winkel uitbaat in de (...) te Gent, de toegang aan Nadine D. L., omdat zij een hond bij zich had.

De hond betrof een erkende assistentiehond van H. VZW, de Belgische vereniging voor de opleiding van hulphonden en deze was duidelijk herkenbaar door het dragen van de H.-uitrusting.

Nadine D. L. is een geattesteerd opleider van assistentiehonden en vormt tevens een opvanggezin voor assistentiehonden van H. VZW.

Volgens Nadine D. L. werd zij onmiddellijk de deur gewezen door de beklagde omdat zij een hond bij had. De uitbater zou gezegd hebben dat hij allergisch was aan honden en dat de hond vlooiën en luizen had.

De beklagde verklaarde dat hij aan het koppel vroeg of één van hen met de hond buiten kon wachten. Hij zou hen uitgelegd hebben dat hij schrik heeft van honden, allergisch is en ademhalingsproblemen heeft. Naar eigen zeggen legde hij dit uit op een vriendelijke toon. Hij verklaarde dat het koppel zich agressief begon te gedragen voor de winkel. De politie zou het koppel verhoord hebben maar hijzelf mocht geen verklaring afleggen, dit kon volgens de beklagde enkel op het commissariaat.

De beklagde werd op 20 oktober 2013 uitgenodigd een medisch attest voor te leggen van zijn hondenallergie en zijn ademhalingsstoornissen, maar liet na dit te doen.

Ter terechtzitting van 27 mei 2014 legde de beklagde alsnog een medisch attest neer waarin staat vermeld dat hij een allergie vertoont ten opzichte van hondenhaar (bewezen door stallergene priktesten op 18/08/2010).

Beoordeling

Tenlastelegging A

Uit het strafdossier blijkt niet dat de beklagde de toegang weigerde aan de assistentiehond van de vzw H. en zijn begeleider wegens 1 van de beschermde criteria vermeld in art. 22, 1° van de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie. Meer bepaald blijkt niet dat hij de toegang tot zijn winkel weigerde wegens de leeftijd, de seksuele gaardheid, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, geloof of levensbeschouwing, politieke of syndicale overtuiging, taal, gezondheidstoestand, een handicap, een fysieke of genetische eigenschap of de sociale afkomst van een persoon.

Met betrekking tot de feiten voorwerp van de tenlastelegging A bestaat bijgevolg twijfel zodat de beklagde moet worden vrijgesproken.

Tenlastelegging B

De samenhang die hierboven werd aangenomen tussen de tenlasteleggingen A en B, wordt niet doorbroken door het feit dat de rechtbank vrijsprekt voor de feiten van de tenlastelegging A waarvoor de rechtbank bevoegd is. De rechtbank blijft bevoegd om uitspraak te doen over het samenhangend misdrijf (zie Cass. 23 december 1998, Arr. Cass. 1998, 543).

De beklaagde heeft aan een assistentiehond en zijn begeleider de toegang tot zijn winkel, een publieke plaats, geweigerd.

De beklaagde verklaarde dat hij allergisch is aan honden en staft dit met een medisch attest.

In afwijking van het principieel toegangsrecht kan de toegang tot publieke plaatsen onder meer geweigerd worden krachtens een andersluidende wetgevende bepaling, ingeval het de toegang betreft tot lokalen bestemd voor intensieve zorgverlening en invasieve handelingen, of tot operatiekwartieren, verloskamers, oncohematologie afdelingen en dergelijke (art. 3/1 Decreet van 20 maart 2009 houdende de toegankelijkheid van publieke plaatsen voor personen met een assistentiehond).

De allergie en schrik van honden waarop de beklaagde zich baseert om de toegang tot zijn winkel te weigeren, is geen geldige weigeringsgrond volgens artikel 3/1 van het boven vermelde decreet. Bovendien weegt deze persoonlijke — wat de schrik betreft subjectieve - toestand van de beklaagde niet op tegen het belang van de toegang en de training van deze honden in publieke plaatsen met het oog op de begeleiding van personen met een handicap of ziekte in openbare plaatsen en de verruiming van de zelfredzaamheid van deze personen.

De feiten voorwerp van de tenlastelegging B zijn bewezen.

Straf

De onder B ten laste gelegde feiten worden gestraft met een geldboete van 15 tot 25 euro en met een gevangenisstraf van 1 dag tot 7 dagen of met een van deze straffen alleen.

De beklaagde werd diverse keren veroordeeld door politierechtbanken, maar liep nog geen correctionele veroordelingen op.

De beklaagde heeft als winkelier zonder geldige reden de toegang tot zijn winkel geweigerd aan een begeleider en een erkende assistentiehond van de VZW H.. Het decreet van 20 maart 2009 houdende de toegankelijkheid van publieke plaatsen voor personen met een assistentiehond regelt deze toegang en waarborgt hierbij de trainingsmogelijkheden van de assistentiehonden, alsook de zelfredzaamheid van personen met een handicap of ziekte.

Om de beklaagde een signaal te geven dat zijn schrik / allergie voor honden niet opweegt tegen het toegangsrecht dat hierboven werd omschreven, en dat hij zich desgevallend in de toekomst in gelijkaardige situaties anders zal moeten organiseren, volstaat het opleggen van de hierna bepaalde geldboete met uitstel.

De beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. Aan de beklaagde kan uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf worden toegekend.

De beklaagde moet een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

BURGERRECHTELIJK

Gelet op het mogelijke bestaan van schade veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf worden de burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 191, 192, 194, 195, 227 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 6, 7, 38, 40, 41, 100 Strafwetboek, alsmede de artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de tenlasteleggingen zoals hiervoor omschreven;
art. 11 Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen; art. 2, 3, 4 Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
art. 1, 2, 3 Koninklijk Besluit van 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001)
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 1 (§1, 2° en §2), 8, 14, van de Wet van 29 juni 1964;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

de rechtbank, recht doende op tegenspraak,

STRAFRECHTELIJK

Ontslaat de beklaagde Musa C. van rechtsvervolging voor de feiten voorwerp van de tenlastelegging A.

Verklaart het feit, voorwerp van de tenlastelegging B, bewezen.

Veroordeelt de beklaagde voor het hierboven omschreven en bewezen verklaarde feit tot een geldboete van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 dagen.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging van dit vonnis voor de opgelegde geldboete voor de duur van 1 jaar.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt de beklaagde tot de gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op 40,72 euro.

Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door het thans in zijn hoofde bewezen verklaarde misdrijf.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft het bewezen verklaarde misdrijf ambtshalve aan.

Dit vonnis werd uitgesproken in openbare terechtzitting van de éérentwintigste kamer van de correctionele rechtbank Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent op 24 juni 2014, bestaande uit Farah B., rechter en Muriel D'A., griffier, in aanwezigheid van Bart V. V., substituut- procureur des Konings.